USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobců: **a) M. M.**, **b) D. CH.**, **c) J. T.**, a **d) L. M.**, posledně uvedená zastoupena Mgr. Pavlem Hynkem, advokátem se sídlem Lidická 394/49, Beroun, proti žalovaným: **1) Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, a **2) Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Jungmannova 29/35, Praha 1, za účasti: **I) Bendovka, s. r. o.**, se sídlem Na Pazderce 61/6, Praha 7, a **II) Pereira s. r. o.**, se sídlem Na Hutích 756/12, Praha 6, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaných, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně d) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2018, č. j. 11 A 91/2017 – 74,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobci a) až d) podali u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaných, v níž se domáhali, aby soud (1) určil, že postup žalovaných spočívající v nevypořádání námitky podjatosti úředních osob M. S., I. B., J. C., Š. K., M. D. a A. K. ze dne 30. 9. 2016 v řízení o návrhu na vyhlášení přírodní rezervace Podhoří byl nezákonný, (2) zakázal žalovaným pokračovat v tomto nezákonném zásahu a (3) uložil jim o námitce podjatosti bezodkladně rozhodnout.

[2] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl ve vztahu k žalovanému 2) a odmítl ve vztahu k žalovanému 1).

[3] Žalobkyně d) (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda byla kasační stížnost podána v zákonné lhůtě, protože pouze v takovém případě může být meritorně projednána, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána opožděně.

[5] Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze prominout. Kasační stížnost se podle § 106 odst. 4 s. ř. s. podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.

[6] Z § 40 odst. 2 s. ř. s. plyne, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

[7] Z doručenky připojené k č. listu 81 spisu městského soudu je zřejmé, že napadený rozsudek byl stěžovatelce doručen ve středu 7. 2. 2018. Dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti marně uplynula ve středu 21. 2. 2018, neboť tento den se svým označením shoduje se dnem doručení rozhodnutí městského soudu, který je určující pro počátek lhůty. Stěžovatelka zaslala kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím svého zástupce datovou zprávou ze dne 28. 2. 2018, tedy po uplynutí zákonné lhůty pro její podání. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze prominout (§ 106 odst. 2 poslední věta s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že ve spisu městského soudu se na č. listu 91 nachází podání označené jako kasační stížnost, v němž je jako stěžovatelka označena L. M.. Podle připojené doručenky na č. listu 90 však bylo toto podání městskému soudu zasláno datovou zprávou dne 22. 2. 2018, tedy po lhůtě pro podání kasační stížnosti, která uplynula dne 21. 2. 2018.

[9] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b) za použití § 120 s. ř. s.].

[10] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena žádná povinnost a soud neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu